

श्रीमद्-आद्य-शङ्कर-भगवत्पाद-परम्परागत-मूलाम्नाय-
सर्वज्ञ-पीठम्
श्री-काञ्ची-कामकोटि-पीठम्
जगद्गुरु-श्री-शङ्कराचार्य-स्वामि-श्रीमठ-संस्थानम्

सर्वज्ञात्म-स्मरणम्

ஆசார்யரின் அறிமுகம்

ஸ்ரீ ஸங்கர பகவத்பாதர் பாரதத்தில் அநேக ஆசார்ய பீடங்களை ஸ்தாபித்து இறுதியில் தமது மூல ஸ்தானமாக மூலாம்நாயம் எனப்படும் ஆசார்ய பீடத்தை காஞ்சீபுரத்தில் ஸ்தாபித்தார். காமகோடி எனும் காமாக்ஷி தேவியானவள் ஸாம்வதமாக இருக்கும் கேஷத்ரம் இது. “கல்வியில் கரையிலாக் காஞ்சி” மற்றும் “நகரேஷு காஞ்சீ” என்றவாறு இது ஸர்வ வித்யைகளுக்கும் இருப்பிடமான சிறந்த நகரமாகத் திகழ்ந்தது. ஆகவே இவ்விடத்தில் அவர் ஸ்தாபித்த ஆசார்ய பீடமே ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி மூலாம்நாய ஸர்வஜ்ஞ பீடம் எனப்படும் ஜகத்குரு ஸங்கராசார்ய ஸ்ரீமட ஸம்ஸ்தானம் ஆகும்.

ஸ்ரீ பகவத்பாதர் தமது ஸிஷ்யர்களில் வயதில் மூத்தவராகவும் பல யஜ்ஞங்களைச் செய்து உலக வ்யவஹார நிர்வாஹத்தில் அனுபவஸ்தராகவும் இருந்த ஸ்ரீ ஸுரேஸ்வரரை ஸகல பீடங்களுக்கும் நிர்வாஹகராக, இள வயதினரான அந்தந்த பீடாதிபதிகளுக்கு நிர்வாஹ விஷயங்களில் வழிகாட்டுபவராக இருக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தார். அதிலும் குறிப்பாக அனைவரினும் மிகக்குறைந்த வயதினரான ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞாத்மாவை

ஸ்ரீ பகவத்பாதர் காஞ்சீபுரத்தில் ஸர்வஜ்ஞ பீடம் ஏறும் தருணத்தில் இவரை ஸிஷ்யராக ஏற்றதால் இவருக்கு ஸர்வஜ்ஞாத்மா என்று பெயரிட்டது பொருந்துகிறது. இத்தகைய ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞாத்மேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீசரணர்களின் சரித்ரத்தைக் குறித்த ப்ரமாண நூல்களின் ம்லோகங்களையும், அவர் இயற்றிய சில நூற்பகுதிகளையும் அநுஸந்தானம் செய்து குரு அனுக்ரஹத்திற்கு பாத்ரமாவோமாக!

00 0000 00000000 00000000 00000000 000000 —

प्रदिशन्नाशु पराभवं य एभ्यः ।
विधृताःखिल-वित्-पद-श्च काञ्च्याम्
अ-धृताःर्तिः स दिशेत् श्रियं च कां-चित् ॥

~ श्री-सदाशिव-ब्रह्मेन्द्र-विरचिता जगद्गुरु-रत्न-माला

அதன்படி அழைக்கப்பட்ட பண்டிதர்கள் பாரதத்தின் ஸகல திக்குகளிலிருந்தும் வந்தனர். சிரமமின்றி அவர்களை நொடிதில் வென்று ஸ்ரீ பகவத்பாதர் காஞ்சியில் ஸர்வஜ்ஞ பீடம் ஏறினார். அவர் நமக்கு அபூர்வமான ஞானச் செல்வத்தை அளிப்பாராக!

~ ஸ்ரீ ஸதாஸிவ ப்ரஹ்மேந்த்ரர் இயற்றிய ஜகத்குரு ரத்ன மாலை

ताम्रपर्णी-सरित्-तीर-वासिनो विबुधाःस्तदा ।
षड्-दर्शिनी-सुधा-वार्धि-पारद-गुणोन्नताः ॥
आगत्य तं देशिकेन्द्रं प्रणिपत्येद-मूचिरे ।
भिदा सत्य-मिवाभाति त्वया त्वैक्यं निगद्यते ॥ ...
इति ब्रुवत्सु विद्वत्सु शङ्कराचार्य-देशिकः ॥ ...
श्रुति-स्मृति-पुराणोक्तैः वचनैरिति देशिकः ।
भेद-वाद-रतान् विप्रा-नाथाया-द्वैत-पारगान् ॥
ततस्ततो विपश्चिद्धिः प्रणत-श्चातिभक्तितः ।

~ चिद्विलासीय-शङ्कर-विजयः

அப்போது (தென் தமிழகத்தில் உள்ள) தாம்ரபர்ணீ நதீ தீரத்திலிருந்து பண்டிதர்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் ஆறு தரிசனங்களாம் அமுதக்கடலின் கரை கண்டவர்கள் மற்றும் சிறந்த குணவான்கள். அவர்கள் வந்து ஸ்ரீ பகவத்பாதரை வணங்கி “த்வைதமே ஸத்யம், நீர் எப்படி அத்வைதத்தைச் சொல்கிறீர்” என்றவாறு பலமாக வாதாடினர். அதற்கு ஸ்ரீ பகவத்பாதர் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களிலிருந்து தகுந்த பதிலளித்தார். இறைவனும் ஜீவனும் உலகமும் வேறு வேறு என்று தீர்மானமாக இருந்த அந்த அறிஞர்களுக்கு அனைத்தும் ஒரே பரம்பொருளே என்ற அத்வைதத்தை எடுத்துரைத்தார். அவர்களும் அதனை ஏற்று மிகுந்த பக்தியுடன் வணங்கினர்.

~ சித்விலாஸீய ஸங்கர விஜயம்

श्रीम.च्छङ्कर-देशिके.न्द्र-भणितै.र्भग्ने च भुग्ना.नने
ताते वर्धन-नाम्नि सार्ध.मनुगैः श्री-ताम्रपर्णी-चरैः ।
सर्वज्ञा.सन.मारुरुक्षति गुरौ धीरं निवर्त्य श्रुतौ
डिम्भः कोऽपि त.मून-सप्तम-समो वादै.ररौत्सीत् त्र्यहम् ॥

~ बृह.च्छङ्कर-विजयः

இவர்களது தலைவர் வர்த்தனர் என்பவர். இவரும் இவரைச் சார்ந்தவர்களும் கடைசியில் தோற்ற பிறகு, இனி கேள்வி கேட்பவர் யாரும் இல்லை, ஸர்வஜ்ஞர் என்பது நிரூபணம் ஆயிற்று என்று ஸ்ரீ பகவத்பாதர் மீண்டும் ஸர்வஜ்ஞ பீடம் ஏற முற்பட்டார். அப்போது அந்த வர்த்தனரின் ஏழு வயது நிறையாத குழந்தை பேசத் தொடங்கி வேதத்தின் கருத்தைக் குறித்த வாதத்தில் தீரராகிய ஸ்ரீ பகவத்பாதரை மூன்று நாட்கள் நிறுத்தி வைத்தான்.

~ ப்ருஹத் ஸங்கர விஜயம்

तुर्येऽह.न्यथ शङ्करो.दित-समाधाने प्रशान्ते शिशौ
ताता.दे.धूरि संयियंसति च तं दृष्ट्वाऽतिहृष्टान्तरः ।
आ षष्ठा.दप एव भुङ्क्त इतर.न्ना.ख्याति पृष्टोऽप्यसा.
वो.मि.त्येव गद.त्यजस्र.मिति तद्-वृत्तं च ताता.दवैत् ॥

~ बृह.च्छङ्कर-विजयः

நான்காம் நாள் ஸ்ரீ பகவத்பாதர்களின் பதில்களால் ஸமாதானம் அடைந்து அமைதியாகிய குழந்தையானவன் பெற்றோர் முதலியவர்களின் முன்னிலையில் ஸந்ந்யாஸம் கேட்டான். அவனைப் பார்த்து ஸ்ரீ பகவத்பாதர் அகமகிழ்ந்தார். விசாரித்ததில் “ஆறு வயதில் நீரை மட்டும் பருகுகிறான். எப்பொழுதும் ஓம் என்று மட்டுமே சொல்கிறான். கேட்டாலும் வேறு எதுவும் சொல்வதில்லை” என்று தந்தை சொன்னார்.

~ ப்ருஹத் ஸங்கர விஜயம்

ज्ञात्वै.नं सदृशा.धिकारिण.मधात् तं ब्रह्मदेशो.द्भवं
प्राप्ता.नुज्ञ.मपि स्वतो जनयितु.र्वाग्मी स वाचं-यमम् ।
आख्या.म.प्यकरोत् स तस्य च महादेवा.भिधस्या.ग्रतः

सर्वज्ञा.भिध-शङ्करा.र्य इति यं स्वस्या.थ पीठे न्यधात् ॥

~ बृह.च्छङ्कर-विजयः

ப்ரஹ்மதேஸத்தில் பிறந்த இக்குழந்தையே (தமது காமகோடி பீடத்திற்கு) தகுந்த உத்தராதிகாரி என்று அறிந்து, பெற்றோர்களின் அனுமதியுடன் அவருக்கு ஸந்ந்யாஸம் அளித்தார் ஸ்ரீ பகவத்பாதர். பூர்வாஸ்ரமத்தில் மஹாதேவன் என்று பெயருடைய இக்குழந்தை ஸர்வஜ்ஞாத்மேந்த்ர ஸரஸ்வதீ என்று பெயரிட்டார். அவரையே தமது (காமகோடி) பீடத்தில் ஸ்ரீ பகவத்பாதர் இருத்தினார்.

~ ப்ருஹத் ஸங்கர விஜயம்

अथ निश्चित्य मनसा श्रीमान् शङ्कर-देशिकः ।
मठे श्री-शारदा.भिख्ये सर्व-ज्ञं निदध.न्मुनिम् ॥
सुरेश्वरं वृत्ति-कृत.मन्तिक-स्थं सदाऽऽदरात् ।
समं संस्थाप्य तस्मै स्वं वक्तुं भाष्यं समन्वशात् ॥

~ केरलीय-शङ्कर-विजयः

(காமகோடி பீடத்தின் இருப்பிடமாகிய காஞ்சி) ஸ்ரீ ஸாரதா மடத்தில் ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞ முனியை வைக்க மனதால் தீர்மானம் செய்த ஸ்ரீ பகவத்பாதர், தமது பேரில் எப்பொழுதும் பக்தி மேலீட்டால் கூடவே இருக்கும் ஸ்ரீ ஸுரேஸ்வரரை (குழந்தை வயதினரான) ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞாத்மாவுக்கு உடனிருந்து பிறகு தமது பாஷ்யத்தைப் பயிற்றுவிக்கும்படி உத்தரவிட்டார்.

~ கேரளிய ஸங்கர விஜயம்

तत.स्ततो विपश्चिद्भिः प्रणत.श्चातिभक्तितः ।
गीत-वादित्र-निर्घोषैः जय-वाद-समुज्ज्वलैः ॥
आरुरोहा.थ सर्वज्ञ-पीठं देशिक-पुङ्गवः ।
पुष्प-वृष्टिः पपाता.थ ववु.र्वाताः सु-गन्धयः ॥

~ बृह.च्छङ्कर-विजयः

பிறகு, படிப்படியாக பண்டிதர்களால் மிகுந்த பக்தியுடன் வணங்கப்பட்டு, பாட்டுகளும் வாத்யங்களும் முழங்கி ஜய கோஷங்கள் மேலிட, சிறந்த ஆசானான ஸ்ரீ பகவத்பாதர் ஸர்வஜ்ஞ பீடம் ஏறினார். அச்சமயம் பூ மாரி

~ ப்ருஹத் ஸங்கர விஜயம்

~ प्राचीन-शङ्कर-विजयः

~ ப்ராசீன ஸங்கர விஜயம்

00 0000000 00000 00 0000 00000000 00000 0000000000 —

चत्वारिंशत्.मास्त स-द्वय.मसा.वद्भान् स्वयं त.न्मठे ॥ ८ ॥

6

வருடங்கள் அருள்பாலித்தார். [ஆகவே இவர் ஸித்தி ஆகும்போது வயது 119.]

आचार्य-प्रिय-पद्मपाद-चरणा.म्भोज-द्वयी-सेवनाद्
ऊढ-द्वारवती-मठाय मुनये ब्रह्मस्वरूपा.त्मने ।
श्रद्धा-राद्ध-पदाय तत्त्व.मतुलं चि.न्मुद्रया निर्दिशन्
एवै.क्यं समगा.न्निजेन महसा सर्वज्ञ-संज्ञो मुनिः ॥ ९ ॥

ஸ்ரீ பகவத்பாதரின் ப்ரிய (ஸிஷ்ய)ரான ஸ்ரீ பத்மபாதரின் பாதபத்மங்களை ஸேவித்து (அவர் அலங்கரித்திருந்த) த்வாரகா பீட பரம்பரைக்கு வந்தவர் (அவரது ஸிஷ்யரான) ஸ்ரீ ப்ரஹ்மஸ்வரூபர். (ஸ்ரீ பத்மபாதர் இதற்கிடையில் ஸித்தியடைந்திருக்கலாம். ஆகவே ஜகத்குரு பரம்பரா ஸ்தவத்தில் காட்டியபடி ஸ்ரீ ப்ரஹ்மஸ்வரூபர் வித்யாப்யாஸத்திற்கு ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞாத்மரிடம் வந்திருக்க வேண்டும். அதனால்) ஸ்ரீ ப்ரஹ்மஸ்வரூபர் தமது திருவடிகளை ஸ்ரத்தையுடன் ஸேவிக்க, இணையற்ற பரம்பொருளை சின்முத்தரையால் காட்டிக்கொண்டே தமது (உள்) ஒளியுடன் ஐக்யமானார் ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞாத்ம முனிவர்.

क.ल्यब्दैः स हया.ग्नि-लोक-नयनैः (२७३७) वर्षे नले माधवे
लिल्ये कृष्ण-चतुर्दशी.मनु मह.स्याम्नाय-शैला.न्तिके ।
ग्रन्थै.र्यत्-कलितै.न्यदर्शि विशदं सङ्क्षेप-शारीरक-
प्रख्यै.रद्वय-सूत्र-भाष्य-गहन-च्छन्नः पदार्थो.च्चयः ॥ १० ॥

2737 கலிவருடங்கள் கழிந்த பிறகு நல ஞ் வைஸாக மீ க்ருஷ்ண சதுர்தஸியன்று (பொயுமு 365-ஏப்-20) வேதாசலம் (திருக்கழுக்குன்றம்) என்னும் கேஷத்ரத்தின் அருகே ஸித்தியடைந்தார். ஸங்க்ஷேப ஸாரீரகம் முதலிய இவரது நூல்களால் ஸ்ரீ பகவத்பாதரின் அத்வைத (ப்ரஹ்ம) ஸுத்ர பாஷ்யத்தில் உள்ளடங்கியிருக்கும் பல நுண்ணிய விஷயங்கள் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

जगद्गुरु-रत्न-माला

सलिला.शन एव यः स-लीलं
विलयं प्रापिप.दार्हतान् सु-शीलः ।
सुम-हार-फणी.न्द्रयोः स-दृष्टिः
स.हि सर्वज्ञ-गुरु.र्हियात् कु-दृष्टिम् ॥ ३८ ॥

ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞாத்ம குரு நீரை மட்டும் பருகியவர். மாசில்லா நடத்தையினர். அவைதிகமான மதங்களைக் காணாமல் போக்கியவர். (உலக ரீதியில் மகிழ்விக்கும்) பூமாலையையும் (பயமுறுத்தும்) பாம்பையும் (ப்ரஹ்மமாக) வேறுபாடின்றிக் காணும் (பக்குவம் வாய்ந்தவர்). அவர் நமது தவறான சிந்தனையைப் போக்குவாராக!

जगद्गुरु-परम्परा-स्तवः

अपोऽश्व-न्नेव जैनान् य आ-प्राग्योतिष-माच्छिनत् ।

शिशु-माचार्य-वाग्-वेणी-रय-रोधि-महो-बलम् ॥ ९ ॥

(ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞாத்மா) நீரை மட்டும் பருகும் வரதம் கொண்டிருந்தவர். அவைதிக மதத்தினர்களை (பாரத எல்லையில் உள்ள) ப்ராக்ஜ்யோதிஷ்புரம் வரை அடக்கியவர். குழந்தையாக இருக்கையிலேயே ஸ்ரீ பகவத்பாதரின் வாக்காகிய ப்ரவாஹத்தின் வேகத்தை நிறுத்தக்கூடிய தேஜஸ்ஸாகிய பலம் கொண்டிருந்தார்.

सङ्क्षेप-शारीर-मुख-प्रबन्ध-विवृता-द्वयम् ।

ब्रह्मस्वरूपा-र्य-भाष्य-शा-न्त्याचार्यक-पण्डितम् ॥ १० ॥

ஸங்க்ஷேப ஸாரீரகம் முதலிய நூல்களால் அத்வைதத்தை விளக்கியவர். ஸ்ரீ ப்ரஹ்மஸ்வரூப ஆசார்யருக்கு ஸாந்தி பாடத்துடன் பாஷ்யம் கற்பித்த பண்டிதர்.

सर्वज्ञ-चन्द्र-नाम्ना च सर्वतो भुवि विश्रुतम् ।

सर्वज्ञ-सद्-गुरुं वन्दे सर्वज्ञ-मिव भू-गतम् ॥ ११ ॥

ஸர்வஜ்ஞ சந்த்ரன் என்று உலகெங்கும் புகழ்பெற்றவர். பூமிக்கு வந்த சிவபெருமானைப் போன்றவர். அந்த ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞாத்ம குருவை வணங்குகிறேன்.

॥ श्री-सर्वज्ञात्म-वा-गमृतम् – सङ्क्षेप-शारीरकम् ॥

இவ்வாசார்யர் பல நூல்களை இயற்றியதாக ஷே ப்ரமாணங்களில் உள்ளது. அதில் ஸங்க்ஷேப ஸாரீரகத்தில் உள்ள அவரது வாக்காம் அமுதைச் சற்று பருகுவோம். இந்த நூல் ஸ்ரீ பகவத்பாதரின் ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாஷ்யத்திலுள்ள நிர்குண ப்ரஹ்ம பரமான பகுதிகளை மட்டும் (ஆகவே தான் ஸங்க்ஷேப என்ற பெயர்) ஸாரமாக எடுத்துரைக்கிறது.

ग्रन्थारम्भे प्रथमेऽध्याये

நூலின் தொடக்கத்தில் முதல் அத்யாயத்தில் ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞாத்ம ஸ்ரீசரணர் மிகவும் அழகாக பகவான் விஷ்ணுவின் மூல நிர்குண ரூபம், அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கும் வேத மாதா, விக்னேஸ்வரர், அத்வைத வேதாந்தத்தின் மூல நூல்களான ஸுத்திர பாஷ்ய வார்த்திகங்களை இயற்றிய ஸ்ரீ வ்யாஸர், ஸ்ரீ பகவத்பாதர், ஸ்ரீ ஸுரேஸ்வரர் ஆகியோரை பக்தியுடன் வணங்குகிறார். பிறகு குருவின் அருளை முன்னிட்டு தான் நூலைத் தொடங்குவதைக் கூறுகிறார்.

अनृत-जड-विरोधि रूप-मन्त-
त्रय-मल-बन्धन-दुःखता-विरुद्धम् ।
अतिनिकट-मविक्रियं मुरा.रेः
परम-पदं प्रणया.दभिष्टवीमि ॥ १ ॥

உலகைக் காக்கும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் ஸ்வரூபம் உலகிற்கு அப்பாற்பட்டது. அதனை பக்தியுடன் துதிக்கிறேன். அது ஒரு மாறுதலும் அற்றது. அதாவது 1) தேஸ கால பொருள் வேறுபாடுகள் உடைய ப்ரபஞ்சம், 2) மனதின் அழுக்குகள், புண்ய பாபங்கள், துக்கம் ஆகியவற்றை உடைய ஜீவன், 3) மேலான ஸ்தானத்தில் இருப்பதாக சொல்லப்படும் ஈஸ்வரன், ஆகிய தன்மைகள் அற்றது. ஸத்யமாகவும் சைதன்யமாகவும் அனைத்திலும் ஊடுருவியிருப்பது. [இதில் ப்ரஹ்ம ஸுத்திரங்களின் முதல் ஸுத்திரத்தின் பொருள் அடங்கியுள்ளது.]

स्वा.ज्ञान-कल्पित-जगत्-परमे.श्वर-त्व-
जीव-त्व-भेद-कलुषी-कृत-भूम-भावा ।
स्वाभाविक-स्व-महिम-स्थिति.रस्त-मोहा
प्रत्यक्-चिति.र्विजयते भुवनै.क-योनिः ॥ २ ॥

உலகின் (ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு) ஒரே காரணமானதும், உட்பொருளுமான சைதன்யம் அனைத்திலும் சிறந்ததாக விளங்குகிறது. (ஆனால் தன் உண்மை ஸ்வரூபம் மறந்த) அறியாமையால் ப்ரபஞ்சம் ஜீவர்கள் ஈஸ்வரன் என்ற வேறுபாடுகளால் சைதன்யத்தின் வரையறையற்ற தன்மைக்கு மாசுபடிந்தது. (இருப்பினும் இந்த அறியாமையும் உண்மையல்ல என்பதால்) தன் இயல்பான மஹிமையிலேயே நிலைத்துள்ளது. [இதில் ப்ரஹ்ம ஸுத்திரங்களின் இரண்டாவது ஸுத்திரத்தின் பொருள் அடங்கியுள்ளது.]

प्रत्यक्-प्रमाणक-मसत्य-पराक्-प्रभेदं
प्रक्षीण-कारण-विकार-विभाग-मेकम् ।
चैतन्य-मात्र-परमा-र्थ-निज-स्वभावं
प्रत्यञ्च-मच्युत-महं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ॥ ३ ॥

உள்ளிருப்பவனும் அழிவற்றவனும் (முறையே ஜீவன் ஈசன் என்று நாம் பிரித்து நினைத்தாலும் பரம்பொருளாகிய) ஒருவனே. (புண்ய பாபங்கள் செய்வதாகிய) காரணத்தின் பலனாக (ஸூக துக்கங்களாகிய) பல வித விகாரங்களை (அனுபவிப்பது என்ற ஜீவனின் தன்மையும்,) எங்கேயோ இருக்கும் வேறொருவனாக (தோன்றும் ஈசனின் தன்மையும், இதை அறிவதால்) மறைந்துவிடுகின்றன. (இந்த பரம்பொருளின்) தன்மையாவதோ தானே உள்ளே ஒளிர்வது, சைதன்ய மாத்ரமானது, பாதிக்கப்படாதது, பரமானந்தமாகிய பரம ப்ரயோஜனமானது. அதையே நான் எப்பொழுதும் வணங்குகிறேன். [இதில் ப்ரஹ்ம ஸுத்ரங்களின் நான்காவது ஸுத்ரத்தின் பொருள் அடங்கியுள்ளது.]

औत्पत्तिकी शक्ति-रशेष-वस्तु-
प्रकाशने कार्य-वशेन यस्याः ।
विज्ञायते विश्व-विवर्त-हेतोः
नमामि तां वाच-मचिन्त्य-शक्तिम् ॥ ४ ॥

உலகமாகத் தோன்றும் பரம்பொருளிடமிருந்து உருவானதே வேத வாக்கானது. இந்த வாக்கிலிருந்து தான் உலகமும் உருவாகியது. உலகில் உள்ள அனைத்து பொருட்களையும் சுட்டிக்காட்டும் திறனும் அனைத்தாகிய பரம்பொருளைக் காட்டும் திறனும் இந்த வாக்கிற்கு இயல்பாக உள்ளது என்று அனுபவத்தால் தெரிகிறது. அதன் ஸக்தி புத்திக்கு எட்டாதது. அத்தகைய வேத வாக்கை வணங்குகிறேன். [இதில் ப்ரஹ்ம ஸுத்ரங்களின் மூன்றாவது ஸுத்ரத்தின் இரு பொருள்களும் அடங்கியுள்ளன.]

आरम्भाः फलिनः प्रसन्न-हृदयो यःश्वेत् तिरश्चा-मपि
नो चेद् विश्व-सृजोऽप्यलं विफलता-माया-न्त्युपायो-द्यमाः ।
विश्वै-श्वर्य-मतो निरङ्कुश-मभूद् यस्यै-व विश्व-प्रभोः
सोऽयं विश्व-हिते रतो विजयते विघ्ने-श्वरो विश्व-कृत् ॥ ५ ॥

உலகை ஸ்ருஷ்டித்தவரே உலகிற்கு நன்மை செய்வதற்கு கணேசராக

வடிவெடுத்தார். அவரது அருள் இருந்தால் மிருகங்களின் முயற்சிகளும் பலனளிக்கும். இல்லாவிடில் ப்ரஹ்மாவின் உபாயங்களும் முயற்சிகளும் கூட தோல்வி அடையும். ஆகவே உலகை ஆளும் இவருக்குத் தான் அனைத்து வித ஸக்தியும் அளவற்றதாக உள்ளது. இவரே அனைத்தினும் மேலாக பொலிகிறார்.

वाग्-विस्तरा यस्य बृहत्-तरङ्गाः
वेला-तटं वस्तुनि तत्त्व-बोधः ।

रत्नानि तर्क-प्रसर-प्रकाराः
पुना-त्वसौ व्यास-पयो-निधि-र्नः ॥ ६ ॥

கடலைப் போன்ற ஸ்ரீ வ்யாஸர் நம்மை தூய்மைப்படுத்தட்டும். அவரது விரிவான வாக்குகளே பெரும் அலைகள். பரம்பொருளை சரியாக அறிவதே (அடைய வேண்டிய லட்சியம் ஆகையால்) அவரது எல்லையில் உள்ள கரை. அவர் (வேதத்தைப் புரிந்து கொள்ள காட்டும்) யுக்திகள் செயல்படும் விதங்களே (கடலில் கிடைக்கும்) ரத்னங்கள்.

वक्तार-मासाद्य यमेव नित्या
सरस्वती स्वार्थ-समन्विताऽऽसीत् ।
निरस्त-दुस्तर्क-कलङ्क-पङ्का
नमामि तं शङ्कर-मर्चिता-ङ्घ्रिम् ॥ ७ ॥

ஸ்ரீ ஸங்கரர் எப்போது நித்யமான (வித்யை எனும்) ஸரஸ்வதியை சொல்லி (போதித்தாரோ), அப்பொழுது தான் அவளது பெயர் பொருளுடையதாக ஆனது. (அதாவது) தவறான யுக்திகளால் ஏற்படும் குழப்பமாகிய சேறு நீங்கி (அவள் “ரஸ”மான பொருள் உடையவளாக ஆனாள்). பூஜிக்கத்தக்க திருவடியுடைய அவரை நான் வணங்குகிறேன்.

यदीय-सम्पर्क-मवाप्य केवलं
वयं कृता-र्था निरवद्य-कीर्तयः ।
जगत्सु ते तारित-शिष्य-पङ्क्तयो
जयन्ति देवेश्वर-पाद-रेणवः ॥ ८ ॥

(எமது வித்யாகருவாகிய) ஸ்ரீ ஸுரேஸ்வரரின் திருவடித் துகள்கள் உலகில் சிறந்து விளங்குகின்றன. அவை ஸிஷ்யர்களின் கூட்டங்களைக் கரையேற வைத்தவை. அவற்றின் தொடர்பு கிடைத்ததால் தான் நாங்கள் பேறுபெற்றோம்,

மாசற்ற புகழை அடைந்தோம்.

गुरु-चरण-सरोज-सन्निधानाद्
अपि वय.मस्य गुणै.क-लेश-भाजः ।
अपि महति जला.र्णवे निमग्नाः
सलिल.मुपाददते मितं हि मीनाः ॥ ९ ॥

குருவின் திருவடித்தாமரை அருகாமையினால் தான் நாங்கள் அவரது குணத்தின் ஒரு லேசத்தையாவது அடைந்தோம். (எவ்வாறெனில்) பெரிய கடலில் மூழ்கியிருந்தாலும் மீன்கள் அளவோடு தான் நீரை எடுத்துக்கொள்ள முடியும்.

शक्तो गुरो.श्वरणयो.र्निकटे निवासात्
नारायण-स्मरणत.श्च नि.रन्तरायम् ।
शारीरका.र्थ-विषया.वगति-प्रधानं
सङ्क्षेपतः प्रकरणं करवाणि हृष्यन् ॥ १० ॥

(இவ்வாறு என்னிடம் தட்டுப்பாடுகள் இருப்பினும்) குருவின் திருவடியிணையின் அருகே வசித்தமையால் (கிடைத்த) திறனாலும், (அன்னாரின் அனுக்ரஹமாகிய) நாராயண ஸ்மரணத்தினால் இடையூறுகள் அகன்றும், ஸாரீரக (வேதாந்த) ஸாஸ்திரத்தின் விஷயத்தை அறிவதே நோக்கமாகக் கொண்ட சுருக்கமான ப்ரகரண (நூலை) களிப்புடன் இயற்றுகிறேன்.

ग्रन्थपूर्तौ चतुर्थेऽध्याये

நூலின் நிறைவில் நான்காவது அத்யாயத்தில், ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞாத்ம ஸ்ரீசுரணர் குருவிடம் உபதேஸம் பெற்ற ஸிஷ்யர் தாம் ஜீவன்முக்தியாகிய அரும்பேறு பெற்றதை வெளிப்படுத்தும் விதம் எடுத்துரைக்கிறார். பிறகு ஸ்ரீ ஸுரேஸ்வரரின் அருளால் தாம் நூலை இயற்றியதைச் சொல்லி, பகவான் விஷ்ணுவை ஸகுண ரூபமாக வணங்கி பூர்த்தி செய்கிறார்.

विद्या-विग्रह.मग्रहेण पिहितं प्रत्यञ्च.मुच्चै.स्तराम्
उत्कृष्यो.त्तम-पूरुषं मुनि-धिया मुञ्जा.दिषीका.मिव ।
कोशात् कारण-कार्य-रूप-विकृतात् पश्यामि निःसंशयं
का.सी.दस्ति भविष्यति क नु गतः संसार-दुःखो.दधिः ॥ ५३ ॥

புருஷோத்தமனான (பரமாத்மா) ஞான ஸ்வரூபமாக இருந்தும், (நமக்கு) உள்ளேயே இருந்தும், அஞ்ஞானத்தால் அடர்ந்து மறைக்கப்பட்டிருந்தார். (வேதத்தின் பொருளைக் கேட்டறிந்து மீண்டும் மீண்டும்) மனதினால் அனுசந்தானம் செய்வதன் மூலம் நாணல் தண்டிலிருந்து புல் இழையை (உருவுவது) போல் (அந்த பரமாத்மாவை, உள்ளே இருக்கும்) காரண (ஸரீரம்) மற்றும் (வெளியே இருக்கும்) கார்யம் (ஸ்தூல ஸரீரம்) என்ற வடிவில் பலவிதமாக அமைந்துள்ள (ஆனந்தமய கோஸம் முதல் அன்னமய கோஸம் வரையிலான) உறையிலிருந்து வெளிகொணர்ந்து ஐயமின்றி அறிந்தேன். (அப்போது) ஸம்ஸார இன்னல்களாம் கடல் என்பது எங்கே இருந்தது, இருக்கிறது, இருக்கப்போகிறது? எங்கே போய்விட்டது?! (அந்தளவுக்கு அதற்கு இடமே இல்லை!)

पश्यामि चित्र.मिव सर्व.मिदं द्वितीयं
तिष्ठामि निष्कल-चि.देक-वपु.प्यनन्ते ।
आत्मान.मद्वय-मनन्त-सुखै.क-रूपं
पश्यामि दग्ध-रशना.मिव च प्रपञ्चम् ॥ ५४ ॥

(அப்படிப்பட்ட ஞானம் கிடைத்த பின், ஜீவன் முக்தி நிலையில் தன்னைக் காட்டிலும்) இரண்டாவதான இந்த உலகு அனைத்தையும் ஒரு படத்தைப் போல் பார்க்கிறேன். (அதாவது அதனால் பாதிக்கப்படவில்லை, ஏனெனில்) பகுதிகளற்ற சைதன்யம் ஒன்றே வடிவமான எல்லையற்ற பொருளில் நான் நிலைத்துள்ளேன். இரண்டற்றவன், அளவற்ற ஆனந்தமே வடிவமானவன் என்று என்னையும், எரிந்த கயிற்றைப் போல (அதாவது வடிவம் தெரிந்தாலும் எந்த பயனுக்கும் ஆகாதது, ஆகவே என்னை பாதிக்காது என்று) உலகத்தையும் அறிகிறேன்.

अद्वैत.म.प्यनुभवामि कर-स्थ-बिल्ब-
तुल्यं शरीर.महि-निर्व्वयनी-व.दीक्षे ।
एवं च जीवन.मिव प्रतिभासमानं
निश्च्रेयसोऽधिगमनं च मम प्रसिद्धम् ॥ ५५ ॥

கையில் இருக்கும் வில்வப்பழம் போல் (தெளிவாக சைதன்யமே என் ஸ்வரூபம் என்ற) அத்வைதத்தையும் அனுபவிக்கிறேன். பாம்பிலிருந்து

உரிந்த சட்டையைப் போல் எனது ஸரீரத்தை (முன்பு தன் ஸ்வரூபமாக நினைத்திருந்தும் தற்போது அத்தகையதல்ல என்று) அறிகிறேன். (உண்மையான கிளிஞ்சலில் பொய்யான வெள்ளி போல் தெரிவது உலக நடைமுறை தான் ஆகையால், பொய்யான) ஸரீரத்தில் நான் வாழ்வது போல் தெரிவதும் (உண்மையான ஞானத்தால்) மோக்ஷத்தை அடைவதும் ஏற்படையதாகிறது.

अद्वैत-बाधक-मभू-न्मम यद्-द्वितीय-
मद्वैत-मस्य बत बाधक-मेव जातम् ।
मोहाद् द्वितीय-मपबाधक-मस्य, विद्या-
सामर्थ्यतो द्वय-निबर्हण-मद्वितीयम् ॥ ५६ ॥

அட! எந்த த்வைதம் அத்வைத (அனுபவத்திற்கு) இடையூறு செய்ததோ, அத்வைதமே அந்த த்வைத (அனுபவத்திற்கு) இடையூறு செய்துவிட்டது! (ஆனால் வேறுபாடு என்னவென்றால்) த்வைதம் என்பது அஜ்ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதால் அத்வைதத்தை மறைக்கும் அதன் திறன் திடமானதல்ல. அத்வைதமோ ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதால் அது தீர்மானமாக த்வைதத்தை நீக்கும்.

आश्चर्य-मद्य मम भाति कथं द्वितीयं
नित्ये निरस्त-निखिला-शिव-चित्-प्रकाशे ।
आसीत् पुरे-ति, कि-मिमाः श्रुतयो न पूर्वं
येन द्वितीय-मभवत् तिमिर-प्रसूतम् ॥ ५७ ॥

அனைத்து அமங்களங்களையும் போக்கக்கூடிய சைதன்ய ப்ரகாஸம் ஸாம்வதமாக இருக்கையில் (இப்போது நான் அனுபவிக்கும் ஜீவன்முக்திக்கு) முன்பு எனக்கு த்வைதம் எப்படித் தென்பட முடிந்தது என்பது இன்று எனக்கு ஆச்சரியமாக உள்ளது! இந்த வேதாந்த வாக்யங்கள் முன்பும் இருக்கவில்லையா, (அவைகளால் ஏற்படும் ப்ரகாஸமின்றி அஞ்ஞான) இருளினால் த்வைதம் உருவாவதற்கு? (வேதாந்த வாக்யங்கள் இருந்தும் அவற்றின் அர்த்தம் தெரியாததால் அப்படி த்வைதம் தோன்றியது என்றால், அப்படி அர்த்தம் உணரப்படவில்லை என்பதே ஆச்சரியமாக உள்ளது!)

त्वत्-पाद्-पङ्कज-समाश्रयणं विना मे
स-न्न-प्यस-न्निव परः पुरुषः पुराऽऽसीत् ।

त्वत्-पाद-पद्म-युगला-श्रयणा-दिदानीं
ना.सी.न्न चा.स्ति न भविष्यति भेद-बुद्धिः ॥ ५८ ॥

(ஹே குரோ! அப்படி வேதாந்த வாக்யங்கள் புரியாததற்கான காரணம் என்னவென்றால்) உன் திருவடித்தாமரையை ஆஸ்ரயிக்காததே! அதனால் முன்பு ஸத்யமான பரமாத்மாவும் இல்லாததுபோல் ஆகிவிட்டார் (தெரியவில்லை). தற்பொழுதோ உன் திருவடித் தாமரையை ஆஸ்ரயித்ததால் (நான் புரிந்துகொள்வது யாதெனில் உண்மையில்) முன்பும் எனக்கு த்வைத புத்தி இருக்கவில்லை, தற்பொழுதும் இல்லை, இனியும் இருக்காது!

यस्मात् कृपा-पर-वशो मम दुश्चिकित्सं
संसार-रोग-मपनेतु-मसि प्रवृत्तः ।
त्वत्-पाद-पङ्कज-रजः शिरसा दधानः
त्वा.मा-शरीर-पतना.दह.म.प्युपासे ॥ ५९ ॥

(ஹே குரோ!) எளிதில் சிகிச்சை செய்யவியலாத ஸம்ஸார ரோகத்தை நீக்குவதற்கு நீ கருணை வசப்பட்டு முற்பட்டிருப்பதால், நானும் உனது திருவடித் தாமரைத் துகள்களை சிரஸால் தரித்து, என் உடல் வீழும் வரை உன்னை வழிபடுவேன்!

श्री-देवेश्वर-पाद-पङ्कज-रजः-सम्पर्क-पूता-शयः
सर्वज्ञात्म-गिराऽङ्कितो मुनि-वरः सङ्क्षेप-शारीरकम् ।
चक्रे स.ज्जन-बुद्धि-वर्धन.मिदं राजन्य-वंश्ये नृपे
श्री-म.त्यक्षत-शासने मनु-कुला.दित्ये भुवं शासति ॥ ६२ ॥

மீறப்படாத ஆட்சியை உடையவரான மனுகுல ஆதித்யன் என்ற க்ஷத்ரிய வம்ஸத்து அரசன் பூமியை ஆளுகையில், ஸ்ரீ ஸுரேஸ்வரரின் திருவடித் தாமரைத் துகள்களின் தொடர்பினால் தெளிவடைந்த உள்ளமுடையவரும், ஸர்வஜ்ஞாத்மா என்ற பெயர்கொண்டவருமான சிறந்த மௌனியானவர், நன்மக்களின் புத்தியை அபிவ்ருத்தி செய்யும் இந்த “ஸங்க்ஷேப ஸாரீரக”த்தைச் செய்தார். [ஸ்ரீ பகவத்பாதாளின் ஸந்நிதிக்கு வருமுன் ஸ்ரீ ஸர்வஜ்ஞாத்மா தொடர்ந்து மௌனம் கொண்டிருந்தமை நினைவில் கொள்க.]

भुजङ्गमा.ङ्ग-शायिने विहङ्गमा.ङ्ग-गामिने ।

तुरङ्गमाङ्ग-भेदिने नमो रथाङ्ग-धारिणे ॥ ६३ ॥

(ஆதிசேஷன் என்ற) பாம்பின் மடியில் படுத்தவரும், (கருடன் என்ற) பறவையின் முதுகில் செல்பவரும், குதிரை (வடிவமான கேஸி என்று பெயர் கொண்ட அஸுரனின்) உடலை த்வம்ஸம் செய்தவரும், ரதத்தின் உறுப்பாகிய (சக்ரத்தை) தரித்தவருமான (ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு) நமஸ்காரம். [பக்தர்களுக்கு அருளுவதற்கான யோக நித்ரையை முதல் அடைமொழியாலும், பக்தர்களைக் காப்பதற்கான கோலத்தை எஞ்சிய மூன்றாலும் கூறினார்.]

